

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D, a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci

žalobce: J. K., narozený dne X
bytem M., L. n. L.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. 063158/2014/KUSK-DOP/POS

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soudu doručenou dne 20. 5. 2016, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. OD/38599/13/Kho/N-9, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

OD22896/14/Kho, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů za přestupek ze dne 27. 4. 2013 zaznamenaný v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 27. 4. 2013 potvrdil.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlášť správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle přestupkového zákona. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 27. 4. 2013, pokutovému bloku ze dne 4. 7. 2012, pokutovému bloku ze dne 22. 9. 2011, pokutovému bloku ze dne 20. 12. 2010 a pokutovému bloku ze dne 20. 5. 2010. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ všech výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce zpochybňuje výchovný efekt rozhodnutí, které je vydáno po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně podal pouze obecnou námitku, kterou napadl poslední dva provedené záznamy bodů s tím, že v daných případech podá podnět k přezkumnému řízení. Následně však sdělil, že bude napadat pouze pokutový blok ze dne 27. 4. 2013, jelikož u druhého již uplynula lhůta k zahájení přezkumného řízení. V odvolání žalobce tvrdil jen, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má za to, že spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno.
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutový blok, ve vztahu k němuž byla vznesena námitka, přezkoumal a shledal jej způsobilým pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že pokutový blok žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným.
9. Žalovaný s ohledem na uvedené argumenty navrhuje zamítnutí žaloby a současně žádá přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, ve lhůtě k tomu stanovené a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu napadených výroků a řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, nevyjádřil, ačkoli byl poučen, že v opačném případě bude soud předpokládat, že s takovým postupem

souhlasí. Soud proto se souhlasem žalovaného a za předpokládaného souhlasu žalobce rozhodl o žalobě podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

13. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 5. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 8. 6. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 27. 4. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 13. 6. 2013 podal žalobce (blíže nekonkretizované) námitky proti posledním dvěma provedeným záznamům bodů (jiné záznamy nenapadal) s tím, že v daných případech podá podnět k přezkumnému řízení. V návaznosti na výzvu správního orgánu I. stupně požádal žalobce dne 9. 9. 2013 o přerušování řízení z důvodu podání podnětu k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 27. 4. 2013 a uvedl, že druhý záznam napadat nebude s ohledem na uplynutí lhůty k zahájení přezkumného řízení. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 30. 9. 2013, č. j. OD/79707/13 - OD/79748/13, přerušil řízení ve věci námitek na dobu 60 dnů.
14. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutového bloku ze dne 27. 4. 2013, který si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánu, jež jej vydal, a doplnil o něj správní spis:
15. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, dopravního inspektorátu, č. j. ORI-14444/PŘ-2010-001106, ze dne 25. 5. 2010 žalobce dne 20. 5. 2010 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“), neboť mu byla v Praze 6 v ulici Strěšovická, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h, naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 61 km/h. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 3 body.
16. Podle oznámení Městské policie Praha, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP - 167758/2010/4, ze dne 21. 12. 2010 a jeho přílohy žalobce dne 4. 11. 2010 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 přestupkového zákona, neboť v Praze 4 na Jižní spojnici, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, mu byla naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 96 km/h. Dále žalobce porušil dne 8. 12. 2010 § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 přestupkového zákona, neboť v Praze 4 v ulici 5. května, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 63 km/h. Tyto přestupky byly projednány ve společném řízení uložení pokuty v blokovém řízení dne 20. 12. 2010 a za každý z těchto přestupků byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 2 body.
17. Podle oznámení Městské policie Praha, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP - 101064/2011/4, ze dne 23. 9. 2011 žalobce dne 17. 8. 2011 porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť mu byla v Praze 4 v ulici 5. května, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 62 km/h. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 2 body.
18. Podle oznámení Městské policie Praha, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP - 84812/2012/4, ze dne 9. 7. 2012 žalobce dne 16. 4. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť mu byla v Praze 8 v ulici V Holešovičkách, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h,

(po odečtení tolerance radaru) naměřena rychlost 65 km/h. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 2 body.

19. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru služby dopravní policie, Oddělení dopravních nehod, č. j. KRPA-101978/PŘ-2012-000006, ze dne 14. 8. 2012 žalobce dne 10. 8. 2012 porušil § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť se plně nevěnoval řízení vozidla a v prostoru křižovatky V Korytech a Jesenická narazil do odbočujícího osobního motorového vozidla tovární značky F. F., registrační značky X, které řídila řidička J. O., která odbočovala do ulice Jesenická. Za tento přestupek nebyly žalobci do registru řidičů zaznamenány žádné body.
20. Podle oznámení Městské policie Lysá nad Labem, č. j. MP/204/2013, ze dne 27. 4. 2013 žalobce dne 27. 4. 2013 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť mu byla v obci Lysá nad Labem, v ulici Mírová, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 62 km/h. Podle pokutového bloku série X č. X (dílu B) ze dne 27. 4. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v „17:23 h“ a spočívalo v tom, že „s osobním vozidlem Škoda X barvy modré [...] v ul. Mírová v Lysé n/L překročil povolenou rychlost v obci 65 km/h“. Pokutu ve výši 500 Kč žalobce na místě zaplatil a vše stvrdil svým podpisem. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 2 body.
21. Po opakovaném vyrozumění žalobce o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí na ústních jednáních, na něž žalobce nereagoval, přičemž se k žádnému z nařízených jednání bez řádné omluvy nedostavil, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. OD/38599/13/Kho/N-9, jímž námítky žalobce proti záznamu bodů za přestupek zaznamenaný v registru řidičů ze dne 27. 4. 2013 jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam 12 bodů ke dni 27. 4. 2013 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a obsah námitek žalobce proti posledním dvěma provedeným záznamům bodů, přičemž zdůraznil, že se žalobce následně rozhodl napadat jen záznam ze dne 27. 4. 2013, neboť u předchozího již uplynula lhůta k zahájení přezkumného řízení. Dále konstatoval, že si vyžádal kopii pokutového bloku ze dne 27. 4. 2013, a uzavřel, že po porovnání podkladu pro záznam bodů (příslušného oznámení) s kopií vyžádaného pokutového bloku ze dne 27. 4. 2013 neshledal žádné nesrovnalosti mezi nimi, ani pochybení při záznamu přestupku do registru řidičů na základě těchto podkladů. Dále přezkoumal správnost i ostatních provedených záznamů bodů do registru řidičů na základě oznámení došlých v období od 14. 1. 2012 do 27. 4. 2013 a rovněž neshledal žádné pochybení.
22. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s argumentací, že správní orgán I. stupně ve výrokové části rozhodnutí nenaplnil zákonné požadavky pro tento druh rozhodnutí, nezvažoval a nehodnotil předběžné otázky ve věci podaných podnětů a také nezajistil veškeré způsobilé podklady pro vydání rozhodnutí. V řízení se nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Dále podotkl, že správní orgán I. stupně

nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka).

23. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť pokutový blok ze dne 27. 4. 2013 obsahuje veškeré nezbytné náležitosti (místo a čas spáchání přestupku, osobní údaje žalobce, popis a právní kvalifikace přestupkového jednání) a je způsobilým podkladem k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Zapsaný počet bodů pak odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Dále není pochyb o tom, že by výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže je ve výroku rozhodnutí mj. zcela určité a jednoznačně vymezen předmět řízení. Rozhodnutí považuje žalovaný též za přezkoumatelné. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když si za tímto důvodem opatřil veškeré jemu dostupné a relevantní podklady před vydáním rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí neshledal žalovaný formální vady spočívající v nepřesném označení právních norem, vady zápisu právních norem rozhodnutí neobsahuje. Podaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení ve věci pokutového bloku je pak mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí, avšak není řešením předběžné otázky, na níž by záviselo vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu, neboť by muselo jít o otázku, o které dosud pravomocně rozhodnuto nebylo. Protože bylo v blokovém řízení pravomocně rozhodnuto, nelze institutu předběžné otázky použít. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 7. 4. 2016.
24. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
25. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal příslušný pokutový blok (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda má předložený pokutový blok všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
26. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení

pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.

27. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
28. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projeвило v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
29. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným podkladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal rozhodný pokutový blok, přičemž jeho náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na straně 4. Uvedl (zkráceně řečeno), že pokutový blok ze dne 27. 4. 2013 obsahuje veškeré nezbytné náležitosti (místo a čas spáchání přestupku, osobní údaje žalobce, popis a právní kvalifikace přestupkového jednání) a je způsobilým podkladem k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Žalovaný tedy způsobilost pokutového bloku posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce), přičemž dospěl k závěru, že je způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené

rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.

30. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal pokutový blok č. X ze dne 27. 4. 2013, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“*
31. Z pokutového bloku č. X ze dne 27. 4. 2013 vyplývá, že žalobci byla jako řidiči osobního vozidla Škoda registrační značky X modré barvy v 17:23 hodin v obci Lysá nad Labem v ulici Mírová naměřena rychlost 65 km/h. Z oznámení Městské policie Lysá nad Labem o spáchání přestupku, č. j. MP/204/2013, ze dne 27. 4. 2013 přitom vyplynulo, že uváděná rychlost je přímým výsledkem měření, po odečtu možné odchylky měření radaru se tak jednalo o rychlost 62 km/h. Přestupkové jednání je v pokutovém bloku popsáno slovy *„překročil povolenou rychlost v obci 65 km/h“*, přičemž ve spojení s právní kvalifikací přestupku ve formátu *„§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p. p.“* je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahující povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h (resp. 80 km/h, jde-li o dálnici či silnici pro motorová vozidla) není nezbytný, neboť zápis *„překročil povolenou rychlost v obci 65 km/h“* jasně definuje, že došlo k překročení právě zákonem stanovené maximální rychlosti v obci pro běžnou pozemní komunikaci. Také označení místa spáchání přestupku *„v ul. Mírová v Lysé n/L“* je dostatečně přesné, plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci a prakticky znemožňuje záměnu přestupkového jednání za jiné.

Přestupek je v pokutovém bloku tedy dostatečně vymezen a individualizován a je také dostatečně právně kvalifikován. S ohledem na vydání přestupkového bloku ve stejný den, kdy byl přestupek spáchán, a podpis žalobce identifikovaného občanským průkazem na něm lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována podpisem a služebním číslem. Byť není uvedeno (či z podpisu čitelné) jméno a příjmení oprávněné osoby, na základě uvedeného služebního čísla je lze snadno zjistit. Soud tedy uzavírá, že tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

32. Pokud jde o pokutové bloky ze dne 20. 5. 2010, dne 20. 12. 2010, dne 22. 9. 2011 a ze dne 4. 7. 2012, žalobní body směřující proti nim jsou z povahy věci nedůvodné, neboť vybočují z předmětu řízení před žalovaným a správním orgánem I. stupně. Žalobce totiž nejprve výslovně napadal pouze dva záznamy, a to konkrétně ty vztahující se k pokutovým blokům ze dne 4. 7. 2012 a ze dne 27. 4. 2013. Následně však v průběhu námitkového řízení před správním orgánem I. stupně svým podáním ze dne 9. 9. 2013 zúžil jeho rozsah na pozdější z provedených záznamů, přičemž žádným úkonem učiněným v průběhu správního řízení (a to ani v odvolacím řízení) jejich přezkum již nerozšířil. Správní orgány proto s ohledem na dispoziční zásadu, jíž se řídí i námitkové řízení, nezkoumaly správnost a důvodnost záznamů bodů za zbylé přestupky. Případné vady pokutových bloků, jež nebyly žalobcem zpochybněny, tak nemohou způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, které se jimi zabývat nemuselo a také ani nezabývalo. Ve vztahu k těmto pokutovým blokům tak žalobce de facto ani nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správním orgánem a v tomto rozsahu by jeho žalobu bylo možné považovat za nepřijatelnou.
33. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, soud konstatuje, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
34. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti.

S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka sine qua non a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

35. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 8. 6. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 31. 3. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy necelé tři roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůt stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.
36. Soud v závěru ještě konstatuje, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formalizované typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto chce soud zdůraznit závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle něž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní*

ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“ Soud neprováděl dokazování k žalobě přiloženými pokutovými bloky a rozhodnutími, neboť se týkaly osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků. Nebylo tak důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají.

37. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.